

[Ninn-Hansen.]

at de nu kunne få noget fra uddannelsesfonden, men det får de altså ikke. Og det er ganske jævne familier, der siger dette. Jeg tænker i denne forbindelse navnlig på vore egne møder, hvor det er jævne familier, der er repræsenteret. Familier netop i de indtægtsgrupper, jeg her nævner, undrer sig over, at de hører om forbedringer, der er sket, og så går disse forbedringer fuldstændig uden om dem.

Jeg synes ikke, det kan være rigtigt, at vi her i det høje ting fortæller, at man nu vil styrke muligheden for, at ungdommen kan få støtte til uddannelse, når man rent faktisk har gjort det ringere for nogle grupper.

Den højtærede minister sagde, at forældrenes indkomst muligvis ikke skal være så afgørende som nu. Ministeren ved jo, at efter loven om uddannelsesfonden findes der ingen indtægtsgrænse for forældre, og jeg har egentlig forstået den højtærede undervisningsminister således, at det skal der heller ikke være. Mener ministeren da, det er rigtigt, at disse studerende uanset deres forældres indtægt kunne få store legater eller lånebeløb, hvis midlerne var til stede, men at deres forældre, når de selv støtter børnenes uddannelse, skal være forhindret i at få det skattefradrag, vi mener bør følge dermed? Det er endda således — og det ved den højtærede finansminister måske — at i nogle tilfælde, hvor forældre har ydet gaver eller anden støtte til deres børns uddannelse, er de pågældende børn blevet kaldt op til skattemyndighederne og har fået at vide, at de beløb, de har modtaget, må gaveafgiftsberigtiges. Det foreligger der konkrete eksempler på. Synes den højtærede finansminister virkelig, det er rigtigt, at den selvhjælp, der her er tale om, skal præmieres på den måde, at man skal betale gaveafgift af det beløb, der ydes til børnenes uddannelse?

Jeg mener heller ikke, at man med den udvikling, vi er inde i, hvor det er meningen at forhøje ydelserne fra det offentlige side til ungdommen — efter vor opfattelse bør det overvejende være med lån — fortsat i det lange løb kan forvente, at forældrene vil bidrage til uddannelsen, hvis man ikke gennemfører regler, som gør, at de selv kan se deres interesse i det.

Jeg skal helt se bort fra den højtærede finansministers synspunkter eller orientering vedrørende fradraget for de forskellige indtægtsgrupper, for det har ingen interesse i denne forbindelse — det er jo gældende for alle skattefradrag. Den højtærede finansminister vil dog ikke hævde, at det er forkert, at lønmodtagerfradraget eksisterer for de indtægtsgrupper på 40.000-50.000 kr., der blev nævnt, selv om det også får forskellig virkning. Således er det med alle fradrag — og i øvrigt er der gjort op med det pågældende synspunkt på side 37 i den betænkning vedrørende de studerendes økonomiske vilkår, der fremkom i 1961. Jeg skal ikke citere det igen, for det blev citeret under den sidste debat; men jeg vil gerne fremhæve, at det, der er hovedsynspunktet, er, at det ikke her drejer sig om en sammenligning mellem de forskellige indtægtsgrupper; det drejer sig om, hvorvidt de forældre, der yder en støtte til deres børn, skal have en byrde i forhold til de forældre, der ikke har børn, de yder en sådan støtte til. Det er den sammenligning, der er det afgørende, og det er afgørende for det forslag, vi har fremsat, samtidig med at vi mener, at vi fortsat på denne måde kan fremkalde hjælp til selvhjælp, og at vi herigennem også kan medvirke til en generel udvidelse af støtten til de unge.

Den højtærede minister fremkom ikke med mange bemærkninger om den anden del af lovforslaget, den del, der ikke var medtaget, sidste gang venstre og de konservative tog et initiativ på dette område, nemlig afskrivningen af lån. Den højtærede minister henviste til, at man i Norge har afskaffet reglen, i hvert fald for nye lån. Ja, det er jo den slags, der kan ske. Man har en god skatteregel, og så ændrer man den. Vi ved jo, at der i Norge er socialistisk flertal. Vi har hørt, at man tænker på noget lignende herhjemme, hvor vi også har en god skatteregel, der hedder fradragsreglen. Hvis man derfor skulle være så uheldig — hvad vel ingen tror på — at få et socialistisk flertal, kan vi måske risikere det samme. I Norge har man desværre allerede socialistisk flertal, og dette har ændret reglen. Det, vi har villet gøre opmærksom på, er navnlig dette, at man altså har kunnet praktisere en sådan regel, som det er sket i Norge. Vi mener, det er rigtigt, at der bliver ad-